

РЕШЕНИЕ

№ 1302

гр. Варна, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20233100501684 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 52045/11.07.2023г. от Н. А. И.- Исм., И. А. И., П. А. М. и И. А. И., всички чрез процесуален представител срещу Решение № 2126/14.06.2023г. по гр.д. № 15466/2022г. по описа на ВРС, 34 св., с което съда е ОТХВЪРЛИЛ предявените от въззивниците против Национална агенция по приходите, с адрес: гр. София, бул. „Княз Дондуков“, № 52, в условията на обективно кумулативно и активно субективно съединяване искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ишците не дължат поради изтекла давност сумата, предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 20227120400669 по описа за 2022г. на ЧСИ И.Ст., рег. № 718 на КЧСИ, с район на действие ВОС, образувано въз основа на изпълнителен лист по адм.д. № 1081/2011г. по описа на Административен съд - Варна срещу наследодателя на ишците А. И. М., а именно: Н. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева, И. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева, П. А. М. не дължи сумата от 1318.08 лева и И. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева.

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано и постановено в противоречие материално – правните норми, молят за отмяната му и постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат уважени като основателни и доказани. Твърди, че от материалите по двете изпълнителни дела безспорно и категорично се доказва, че от последни извършени изпълнителни действия спрямо наследодателя на въззивниците - **15.03.2017 г.** до извършване на реални изпълнителни действия спрямо тях са изминали повече от пет години. Твърди се, че съда неправилно е приел, че „*без правно значение се явява обстоятелството, че в периода от 15.03.2017 г. до 25.08.2020 г. спрямо длъжниците реално*

взискателят е бездействал и срокът по чл.433, ал.1, т.8 ГПК е изтекъл и изпълнителното производство се счита за прекратено по право , като се твърди , че цитираната съдебната практика / решение по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, решение по гр.д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV ГО, решение по гр.д. № 2884/2021 г. на ВКС III ГО. както и даденото разяснение, че,перемпцията е без правно значение за давността и че новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника.В настоящият случай, е неотнормима със конкретния казус. Твърди се , че фактът, че ЧСИ е бездействал в периода след 15.03.2017 г. спрямо длъжниците щеше да е без значение, само в случай, в който ако не са изтекли повече от 5 години. Излага , че **спрямо наследниците**, които би следвало да са конституирани като страна по изп. дело с нарочен акт на ЧСИ, **не са извършвани никакви изпълнителни действия**. Същите са „упражнявани" върху несъществуващ правен субект и като такива поради липса на правосубектност, са нищожни. **Едва на 17.09.2021г. ЧСИ конституира като страна по изпълнителното производство четиримата наследника**. Налице е период между 15.03.2017 г., когато ЧСИ Ст. К.-Д. е направила последното правно валидно действие по принудително изпълнение, като взискателят не е направил необходимите действия за конституиране на наследниците. Това доказва пълно бездействие на взискателя през тези 3 години и 6 месеца. Оспорва , като неправилни разсъжденията на състава, че без значение е дали прилагането на конкретен изпълнителен способ е безрезултатно, като дължащо се на причини стоящи извън волята на взискателя, доколкото последния е имал възможност своевременно да поиска конституиране на наследниците, както и да бъде активен, с оглед извършване на реални изпълнителни действия от страна на ЧСИ.Оспорва се , че искането за конституиране на наследниците на длъжника и налагане запори върху притежавани от тях банкови сметки - 25.08.2020 г. и последващи такива за налагане на запори - / 19.08.2021г., 10.11.2022г. и 15.11.2022г., са действия, всяко от които е прекъсвало давностния срок, без значение, че реално не са довели до осребряване имущество на длъжника.Твърди се, че давността се прекъсва само при извършване на реален изпълнителен способ, доколкото ако искането на кредитора е своевременно, но изпълнителното действие по независеща от волята му причина не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, би се приело, че прекъсването му е станало с обратна сила от поискването.Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно. Изложени са аргументи идентични с изложените в отговора на исковата молба. Цитира съдебна практика, позовава се на ТР № 3/28.03.2023г. по ТД № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС, както и на ТР № 2/26.06.2015г. по ТД № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.Направено е искане за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание по същество, въззивниците, редовно призовани не се явяват, чрез процесуалния си представител поддържат жалбата. Претендират уважаването ѝ, прекратяване на изпълнителното дело и обезсилване на всички действия по него.

Претендират присъждане на сторените по делото разноси.

В съдебно заседание по същество, въззиваемият, редовно призован не се явява и не се представлява.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от Н. А. И.- Исм., И. А. И., П. А. М. и И. А. И. срещу Национална агенция по приходите, в условията на обективно кумулативно и активно субективно съединяване искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищите не дължат сумата, предмет на принудително изпълнение по изпълнително дело № 20227120400669 по описа за 2022г. на ЧСИ И.Ст., рег. № 718 на КЧСИ, с район на действие ВОС, образувано въз основа на изпълнителен лист по адм.д. № 1081/2011г. по описа на Административен съд - Варна срещу наследодателя на ищите А. И. М., а именно: Н. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева, И. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева, П. А. М. не дължи сумата от 1318.08 лева и И. А. И. не дължи сумата от 1318.08 лева.

В исковата молба ищите твърдят, че с влязло в законна сила на 01.11.2012г. Решение №13739/01.11.2012 г. по адм. дело №1301/2012 г., Върховен Административен съд е потвърдил Решение №2847/30.11.2011 г. по адм. дело №1081/2011 г. на Административен съд гр. Варна, с което наследодателят на ищите - А. И. М., ЕГН ***** е осъден да заплати на Дирекция „ОУИ“ гр. Варна, при ЦУ на НАП /сегашно наименование Дирекция „ОДОП“ гр. Варна/ сумата от 5272,31 лева. Поддържа се, че въз основа на същото решение на вискателя Дирекция „ОУИ“ Варна е издаден изпълнителен лист №7207/10.12.2012 г., въз основа на който на 07.11.2022 г. при ЧСИ рег. №712 И.Ст. Н. е образувано изпълнително дело № 20227120400669 по искане на Дирекция „ОУИ“ гр. Варна.

Твърдят, че от влизане в сила на съдебното решение по адм. дело №1081/2011г. на 01.11.2012г. до образуване на изп.дело № 20227120400669 са изминали повече от пет години, поради което за ответника е погасено правото на принудително изпълнение, т.е. при спазване на чл. 110 от ЗЗД, а ДД „ОДОП“ е изгубило правната възможност да образува ново производство за изпълнение по събиране на вземането. Считат, че поради изтичане на давностният срок не дължат на ответника НАП ТД Варна сумата от общо 5272,31 лева, а образуваното след тази дата изпълнително дело трябва да бъде прекратено, като се обезсилят всички извършени действия по него. ЧСИ И.Ст. е отказала спиране на изпълнителните действия по разпределяне на сумата в полза на вискателя поради изтеклата погасителна давност и прекратяване на производството по изп. дело.

Излагат, че на 18.04.2013г., въз основа на същия изпълнителен лист №7207/10.12.2012г. е било образувано изпълнително дело № 20137180400371/2013г. по описа на ЧСИ рег. №718 Ст. К.-Д., като на 22.12.2017г., в хода на изпълнителното производство, починал наследодателят им А. И. М.. Ищите, като наследници на последния били конституирани по изпълнителното дело на 17.09.2021г. Сочат, че със заявление от 06.01.2022 г. отправили искане за прекратяване на изп. дело, по което искане бил постановен

отказ от ЧСИ, обективиран в разпореждане от 11.01.2022г. По жалба на ишците Окръжен Съд - Варна постановил решение № 680/26.05.2022г. по в.гр.д.№906/2022 г., с което отменил разпореждането за отказ на ЧСИ. В мотивите на същото решение било прието, че датата на последното валидно прекъсване е 15.03.2017г., след която дата започва да тече нова давност. От 15.03.2017г. до прекратяване на производството по първото изпълнително дело не са предприети никакви изпълнителни действия, а след прекратяване на първото изпълнително дело до първите изпълнителни действия по второто изпълнително дело от ЧСИ Ил. Ст. на 17.11.2022 г. (събрани парични средства от Н. И.- Исм.) са изминали 5 години, 8 месеца и два дена, т.е. е изтекла е новата пет годишната погасителна давност.

Поддържат, че въпреки, че са изтекли повече от пет години от издаването на изпълнителния лист ЧСИ И.Ст. е образувала изпълнително дело № 20227120400669 на 07.11.2022 г., на основание чл.426, вр.чл.79, ал.2 от ГПК и е предприела изпълнителни действия - наложила е заповест за наемане на банковите им сметки и е събрала суми от същите без да са били уведомени ишците за образуване на изпълнителното дело.

Сочат, че на 17.11.2022 г. подали искане за спиране на последващите изпълнителни действия по разпределяне на сумата, за отмяна на извършените до момент изпълнителни действия и прекратяване на производството. Въпреки отправеното искане на ишците било съобщено, че предстои разпределение на събраните от банковите им сметки суми.

С оглед горното и сезират съда с искане за установяване недължимостта на сумата, предмет на принудителното изпълнение. Претендира и присъдените по делото разноски.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба, в който ответника оспорва предявеният иск по основание. Сочи, че вземането, предмет на образуваното изпълнително дело, не е погасено по давност. Излага, че след издаване на изпълнителен лист изх. № 7207/10.12.2012 г. от Административен съд Варна, с който А. И. М., действащ и като ЕТ „Анонс 91 - А. М." с ЕИК по Булстат 030097418 е бил осъден да заплати на Дирекция „ОУИ" /ново наименование Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика"/ - Варна при ЦУ на НАП сумата от 5 278,31 лв., представляваща присъдено юрисконсултско възнаграждение, до задълженото лице е изпратено уведомително писмо от 30.01.2013 г. В срока по чл. 84 ЗЗД задължението не е било погасено. Сочи, че по образуваното изпълнително дело № 371/2013г. при ЧСИ Ст. К.-Д., с молби от 05.04.2014г., 11.03.2015г., 29.02.2016г., 15.03.2017г., 31.05.2018г. и 29.05.2019г. вискателят е поискал извършването на изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - опис на движими вещи. След смъртта на А. М. със заявление от 25.08.2020г. е поискано от ЧСИ да бъдат конституирани наследниците на длъжника по делото, като едновременно с това е поискано да бъде направена справка в регистъра на банковите сметки и сейфове /РБСС/ към БНБ, като е посочен изпълнителен способ - заповест за наемане на сметки ако се установят такива.

Поддържа, че със заявление от 19.08.2021г. до ЧСИ Д. е представил копие на платежно нареждане за внесена сума за издаване на удостоверение за наследници и отново е поискал да бъде направена справка за конституираните наследници и заповест за наемане на евентуално откритите сметки. Производството по изп.дело е било прекратено от ЧСИ Д., на основание

чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Твърди, че в хода на изпълнителното производство са били извършвани множество изпълнителни действия, които са прекъсвали давността, съгласно чл. 116, б. „в" от ЗЗД, като датата на последното изпълнително действие е 25.08.2020г., съгласно протокол за връщане на изпълнителен лист. Поддържа, че след 25.08.2020г. е започнала да тече нова петгодишна давност, която към датата на образуване на новото изпълнително дело № 20227120400669/2022г. по описа на ЧСИ И.Ст. - 09.11.2022г., не е била изтекла. Сочи, че дори и да се приеме за дата 22.12.2017г. - на която е починал длъжникът, то отново не е налице срокът визиран в чл.110 от ЗЗД за погасяване на задължението поради изтичане на петгодишната давност. Счита, че вземането по процесния изпълнителен лист № 7207/10.12.2012 г. не е погасено по давност и сумата се явява дължима.

В съдебно заседание страните поддържат становищата си.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявения отрицателен установителен иск по реда на чл.439 ал.1 вр. чл. 124 от ГПК, в тежест на ответника е да докаже факта, от който произтича вземането му, а именно, че в качеството му кредитор на ищеца и вискател по образуваните изпълнителни дела, давността за процесното вземане не е изтекла, респективно да докаже, че същата е спирана или прекъсвана с предприетите от него действия за принудително изпълнение или с други действия.

По делото е безспорно и се установява от събраните писмени доказателства,следното:

Изпълнително дало № 669 по описа за 2022г. на ЧСИ И.Ст. е образувано на 10.11.2022г. по молба на Национална агенция по приходите от **същата дата** и въз основа на изпълнителен лист изх. № 7207/10.12.2012г. от Административен съд-Варна, с който А. И.

М., действащ и като ЕТ „Анонс 91 - А. М.", е осъден да заплати на Дирекция „ОУИ"- Варна при ЦУ на НАП сумата в размер на 5 278.31 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение/Влязло в сила на 01.11.2012г. Решение № 2847/30.11.2011г., постановено по адм. дело № 1081/2011г. по описа на АдС - Варна, потвърдено с Решение № 13739/01.11.2012г., постановено по адм. дело № 1301/2012г. по описа на ВАС/, с длъжници наследниците на А. И. М. починал на 22.12.2017г. С молбата е отправено искане за налагане на запор върху парични суми по банкови сметки на длъжниците в лева.

До длъжниците са изпратени и покани за доброволно изпълнение на 10.11.2022г.

На **10.11.2022г.**, съдебният изпълнител е наложил запор върху банкови сметки на Н. А. И. (л. 12 от изп.д. № 669/2022г.), П. А. М. (л. 13 от изп.д. № 669/2022г.), И. А. И. (л. 14 от изп.д. № 669/2022г.) и И. А. И. (л. 15 от изп.д. № 669/2022г.).

На **15.11.2022г.** е наложен запор върху трудовите възнаграждения на И. А. И. (л. 20 и 33 от изп.д. № 669/2022г.).

На **15.11.2022г.** е наложен запор върху МПС, притежавано от И. А. И. (л. 21 от изп.д. № 669/2022г.).

На **15.11.2022г.** е наложен запор върху трудовите възнаграждения на Н. А. И. (л. 25-26 от изп.д. № 669/2022г.).

Преди него на **30.04.2013г.** по молба на Националната агенция за приходите, въз основа на същия изпълнителен лист - изх. № 7207/10.12.2012г. от Административен съд-Варна, е образувано изпълнително дело № 371/2013г., по описа на ЧСИ Ст. К.-Д..

С молбата за образуване на изпълнителното дело е поискано налагане на запор върху банкова сметка на длъжника в „Банка ДСК" ЕАД.

На **08.05.2013г.** е наложен запор върху банковата сметка на А. И. М. - лично и в качеството му на ЕТ „Анонс 91 - А. М." (л.13 от изп.д. № 371/2013г.).

На **04.09.2013г.** е наложена възбрана върху имущество собственост на длъжника :

- апартамент № 42 в гр. Варна, ул. „Тодор Влайков", № 12 (л. 95 от изп.д. № 371/2013г.);
- апартамент № 43 в гр. Варна, ул. „Тодор Влайков", № 12 (л. 96 от изп.д. № 371/2013г.);
- апартамент № 64 в гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик", бл. 304, вх. 5, ет. 7 (л. 97 от изп.д. № 371/2013г.).

На **27.09.2013г.** е наложена възбрана върху:

- нива от 6.011 дка, находяща се в землището на с. Голямо градище (л. 104 от изп.д. № 371/2013г.);
- нива от 9.851 дка, находяща се в землището на с. Голямо градище (л. 105 от изп.д. № 371/2013г.).

На същата дата - **27.09.2013г.**, е наложен запор върху автомобил „БМВ", с рег. № В 2918 КМ и „Форд Транзит", с рег. № В 0059 СВ (л. 108 от изп.д. № 371/2013г.).

На **05.03.2014г. и 11.03.2014г.** вискателят е депозирал молби по изпълнителното дело, като е отправил искане към съдебния изпълнител да пристъпи към принудително събиране на вземането, като извърши опис на движими вещи, находящи се на адреса на задълженото лице (л. 109 и 116 от изп.д. № 371/2013г.).

Въз основа на молба на вискателя от **29.02.2016г.**, съдебният изпълнител, на 13.06.2016г., е насрочил опис на движими вещи, находящи се на адрес: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик", бл. 304, ап. 64 за 25.05.2016г. (л. 139 от изп.д. № 371/2013г.).

Въз основа на молба на вискателя от **15.03.2017г.**, съдебният изпълнител, на 04.04.2017г., е насрочил опис на движими вещи, находящи се на адрес: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик", бл. 304, ап. 64 за 28.04.2017г. (л. 145 от изп.д. № 371/2013г.).

Въз основа на молба на вискателя от **31.05.2018г.**, съдебният изпълнител, на 20.06.2018г., е насрочил опис на движими вещи, находящи се на адрес: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“, бл. 304, ап. 64 за 16.07.2018г. (л. 145 от изп.д. № 371/2013г.).

На 25.06.2018г., съдебният изпълнител е констатирал, че длъжникът е починал (л. 154 от изп.д. № 371/2013г.), за което вискателят е уведомен на **24.07.2018г.**, с указание на ЧСИ да заяви дали желае конституиране на наследниците му (л. 159 от изп.д. № 371/2013г.). Второ такова уведомление е изпратено на 03.12.2019г., като същото е резултат на постъпило заявление от вискателя на 27.11.2019г., в което е посочен факта на настъпила смърт на длъжника на 22.12.2017г.

На **25.08.2020г.** вискателят е депозирал заявление за конституиране наследниците на длъжника по делото и е отправено искане за извършване на справка в регистъра на банковите сметки и сейфове към БНБ относно наличие на сметки на конституираните наследници и при наличие на такива - за налагане на заповест (л. 159 от изп.д. № 371/2013г.).

На **19.08.2021г.** вискателят е депозирал заявление, с което отправил отново искане към съдебния изпълнител да извърши справка в регистъра на банковите сметки и сейфове към БНБ относно наличие на сметки на конституираните наследници и при наличие на такива - за налагане на заповест (л. 175 от изп.д. № 371/2013г.).

След получаване на удостоверение за наследници от Община Варна, на 17.09.2021г., съдебният изпълнител, на основание чл. 429, ал. 2 ГПК, е конституирал като длъжници по делото П. А. М., Н. А. И., И. А. И. и И. А. И. - всички наследници на А. И. М., починал на 22.12.2017г., видно от приложеното на л. 193-194 от изп.д. № 371/2013г. удостоверение за наследници.

Със заявление от 06.01.2022г. новоконституираните длъжници са поискали прекратяване на изпълнителното производство поради настъпила перемция. Отказа на съдебният изпълнител е обжалван и отменен с влязло в законна сила на 26.05.2022г. решение № 680/26.05.2022г., постановено по в.гр.д. № 906/2022г., по описа на ВОС (л. 218-231 от изп.д. № 371/2013г.).

По молба на вискателя с протокол от 10.08.2022г., съгласно Разпореждане на ЧСИ от 29.07.2022г. на същия е върнат оригинала на изпълнителния лист въз основа на която е образувано изп.дело , като в същия е отбелязано, че последното изп.действие е от **25.08.2020г.** – искане за налагане на заповест.

Спорно по делото е броенето на давността за процесното вземане и дали същата е изтекла, респективно спирана и прекъсвана ли е касателно въззивниците.

Ищците - въззивници обосновават исковата си молба с твърдения, че към дата на образуване – 10.11.2022г. по молба на Национална агенция по приходите на изпълнително дело № 699 по описа на ЧИС И.Ст. , рег.№ 712, район на действие ВОС, вземането на последния по издадения на 10.12.2012 год. изпълнителен лист е погасено поради изтичане на предвидената в закона давност.

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, за което по делото няма спор, срокът на новата давност е всякога пет години. За да се определи дали същата е изтекла, следва да се определи началния й момент, а той в настоящия случай е дата на която е издаването на изп.лист по влязло в сила на 01.11.2012г. Решение № 2847/30.11.2011г., постановено по адм. дело № 1081/2011г. по описа на АдС - Варна, потвърдено с Решение № 13739/01. 11.2012г., постановено по адм. дело № 1301/2012г. по описа на ВАС. Видно от приложения по дело изп. лист, това е **10.12.2012г.** От тази дата до

датата на образуване на изпълнително дело № 669 по описа за 2022г. на ЧСИ И.Ст.,рег.№ 712, район на действие ВОС – 10.11.2022г. петгодишния давностен срок е изтекъл.

Възраженията на ответника – въззиваем за спиране и прекъсване на давността по отношение на това вземане са основателни, по следните съображения.

Съгласно действащото към момента на образуване на изп.дело № 371 по описа за 2013г. на ЧСИ Ст. К.-Д. ППВС №3/1980г. и до приемане постановките на новото тълкуване по този въпрос в ТР №2/2015г. на ОСГТК на ВКС на 26.06.2015г., давност по време на изпълнителния процес не е текла, на основание чл.115, б.ж от ГПК. След този момент и занапред в действие е именно ТР №2/2015г. на ОСГТК на ВКС. Съгласно т.10 от същото, давността в изпълнителния процес се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18 ал.1 от ЗЧСИ). В ТР изрично са посочени и изпълнителни действия, които не прекъсват давността: Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. За разлика от исковото производство, при което в рамките на процеса давност не тече, в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемане на всеки отделен изпълнителен способ и с извършване на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Вискателят трябва да поддържа с действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешни изпълнителни действия и прилагане на нови изпълнителни способности.

Безспорно е в настоящото производство, че изп.дело № 371 по описа за 2013г. на ЧСИ Ст. К.-Д. е прекратено по силата на настъпила перемпция.

Десезирането на вискателя настъпва, когато той не е предприел действия по изпълнението в продължение на две години - чл.433, ал.1, т.8 от ГПК/чл.330, ал.1, б. „д” от ГПК /отм./. Съгласно т.10 от Тълкувателно решение № 2/2013 на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на ТР е посочено т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Ето защо макар и обявена от ЧСИ на 08.06.2022г., същата е настъпила по силата на закона на 19.03.2019г. – две години

след последното изпълнително действие- 15.03.2017г., съгласно влязло в сила съдебно решение по в.гр.дело № 906/ 2022г. по описа на ВОС.

За да се реши правния спор следва да се определи, кой е моментът на започване теченето на новия петгодишен срок – дали от последното действително изпълнително действие през 2017г., дали от прекратяване на изп.производство поради перемпция през 2019г. или най-после, считано от 26.06.2015г. с обявяване на ТР №2/2015г.

Съгласно приетото в ТР 3/2020г. по т.д. № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС началото на новия давностен срок , в конкретната хипотеза следва да се брои от 26.06.2015г. с обявяване на ТР №2/2015г. по следните аргументи.

При обявяване на ТР на 26.06.2015г., е било налице висящо изп.производство относно вземането, тъй като същото е било перемирано на основание чл.433, т.8 ГПК /прекратено по право/ едва на 19.03.2019г. Това е така независимо от постановения едва през 2022г. акт за прекратяване на изп.производство. Спрялата да тече погасителна давност по време на изпълнителното производство съгласно постановките на действащото по време ППВС от 1980г., е започнала да тече отново, считано от 26.06.2015г.

След този момент давността е прекъсвана многократно с предприети от вискателя действия по поддържане висящността на изп.производство , съгласно отправяне до ЧСИ на искания за осъществяване на изп.способи, както следва :25.08.2020г., 19.08.2021г.,17.09.2021г.

Съобразявайки практиката на ВКС обективизирана в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV-то ГО.,Решение № 3/04.02.2022г. по гр.д. № 1722/2021г. на ВКС, IV ГО, Решение № 127/12.07.2022г. по гр.д. № 2884/2021г. на ВКС III ГО,а именно, че : Новата давност започва да тече от последното й прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без правно значение за давността. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ, настоящия съдебен състав приема , че последното „Валидно изпълнително действие“ в смисъла, разяснен с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС преди образуване на новото изпл.производство, респективно последното прекъсване на давността е от 19.08.2021г. От тогава до образуване на новото изп.производство – 10.11.2022г., не е изтекъл петгодишния срок за погасяване на вземането.Дори и да се приеме, че последното изпл.действие е на посочената от ЧСИ при връщане на оригинала на изпл.лист дата - **25.08.2020г.**, петгодишния давностен срок отново не е изтекъл.

Достигайки до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил съдебен акт, който следва да бъде потвърден, а предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съвпадането на изводите на настоящата инстанция с тези на ВРС, не предпоставя основание за коригиране на първоинстанционния съдебен акт в частта на присъдените разноси.

При този изход на спора на въззиваемия се дължат разноси, но такива не се присъждат поради липса на доказателства за извършването им.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА изцяло Решение № 2126/14.06.2023г. по гр.д. № 15466/2022г. по описа на ВРС,34 св.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____